

Владимир Гвозденовић

О ЛАЖНОМ РАЈУ

28. мај 2012. Извор: Фонд Слободан Јовановић

„... поведе је у цркву у којој се група младих Енглеза загледала у Христа Пантократора, у кубету цркве.

Под погледом Христа Пантократора он јој испусти руку:

То је онај Христос који својом жртвом спасава свет; ово је Бог који најављује апокалипсу. Онај који суди. Снажан, окрутан, свемоћан. Очи му нису очи бога љубави, на уснама му слећен презир за све испод себе, чуперак на челу – доказ обичности. На његовој књизи свакако не пише: Ја сам светлост света, на њој мора да пише: Ја сам судија свету. Он је војсковођа који заповеда: Ја сам дошао да донесем мач... Ко хоће да пође са мном нека се одрекне себе... Он гледа као човек, који се гади тог људског гамизања на земљи и сваког погледа у висине. По очима и изразу, личи му на Стаљина за говорницом седамнаестог конгреса, док је говорио о троцкистичкој опозицији. Усамљени осветник. Он је људску патњу сагорео у себи, али и своје разочарење у човека. И зна шта су људи. Па се прибрано присећа свих зала која су учинили и која могу људи да учине. И њему. Нико неће опростити, ником. Као Стаљин. Он све види и зна. Као Стаљин. Ништа није заборавио, све предвиђа. Као Стаљин. И смишља казну која пре није изречена. Као Стаљин...“

Добрица Ћосић, Грешник – БИГЗ 1985

Када су се у другој половини деветнаестог века појавили радови Маркса и Енгелса, оштроумни критичари су приметили да они не представљају ништа ново, до још једне лажне представе о могућем рају на земљи, за све и свакога, према жељама и сновима, да су у суштини искривљено и злоупотребљено хришћанство.

Али, то учење наметнуто помоћу страних агентура и револуцијом Русији, раширило се широм Европе, а потом и света, да би довело читаве генерације у заблуду да је лажна вера

и нада могућа, а да ће се човек након неколико петолетки толико променити, да више неће бити човек, него флуид у ореолу нових комунистичких вођа. Прво електрификација, потом индустријализација и још понека петолетка трпења и муке, да би потом наступио Рај на земљи, без нације, вере и цркве који су опијум за народ.

Комунизам данас и овде, у нашој земљи, Југославији и Србији, нама, пролетерима, свима нама, сем класним непријатељима и цркви која то обећава на небу и као таква мора нестати. Као што морају нестати у огњу и мачу сви остали класни непријатељи, националисти, Срби, интелектуалци националне провијенције, буржуји, предузетници, кулаци и сви они који имају у себи, макар и наговештај црва сумње. Јер ко су они, ништа, бедна мањина, бедни десети део у будућност загладаног комунистичког народа, који верује, зна, осећа, који то све ради не због себе, не.., него због деце и њихове деце, јер ко су деца да имају свој пут и мишљење, ко? Нико и ништа. Освешћени пратиоци вође у светлу будућност су они који имају право на мишљење и став, наравно у складу са вођиним. Они сада и овде, во вјек и вјеков решавају све проблеме, данас и никад више се неће појавити тај проблем, јер су они тако рекли и хтели, зарад себе, своје харизме, успореног говора, скупљених па раширених руку толико широко да неће бити освешћеног класног и партијског друга, који тим рукама неће бити обухваћен.

А слобода, мисао, хтење за различитошћу и другачијем свету, демократији, слободној речи и мисли, који су нестали у погромима нове комунистичке вере, у којој су партијске вође очеви и оци нове вечности, нису ни представљали ништа друго до остатак неког другог света, који попут Србије, наше Српске православне цркве, нације и историје, мора завршити на буњишту изопштене и срамне прошлости, јер живот у комунизму не може да чека.

Лажна вера је нестала, комунистички рај исто тако, при крају једног века заблуда, у огњу наставка грађанског рата и распада земље, као печат времена у ком се мислило да се на пречац може изменити све, да фикција може постати стварност. Нестало је време иза којег су од комунистичких вођа и њихове елите очева, остала деца која ће све учинити да промене боје гогољевског шињела и једну лажну веру замене другом, без предрасуда и на наизглед супротним идеолошким странама.

Мисли Ћосићевог књижевног јунака Петра Бајевића, иначе међуратног професионалног револуционара и агента Коминтерне, изнете у предвечерје Другог светског рата испод кубета напуштене грчке православне цркве, данас осамдесет година касније, звучале би само мало другачије:

„Он је војсковођа који заповеда: Ја сам дошао да донесем мач... Ко хоће да пође са мном нека се одрекне себе... Он гледа као човек, који се гади тог људског гамизања на земљи и сваког погледа у висине. По очима и изразу, личи му на председника Савета европске уније за говорницом ЕУ парламента, док је говорио о евроскептичкој опозицији. Усамљени осветник. Он је људску патњу сагорео у себи, али и своје разочарење у човека. И зна шта су људи. Па се прибрано присећа свих зала која су учинили и која могу људи да учине. И њему. Ником неће опростити, ником. Као Европска Унија. Он све види и зна. Као Европска Унија. Ништа није заборавио, све предвиђа. Као ЕУ. И смишља казну која пре није изречена. Као ЕУ...“

Ма колико се неке чинило да је суноврат комунизма и идеологије лажног раја наступио у септембарској ноћи 1987-е на превратничкој седници српских комуниста, време је показало да до тог суноврата никад није ни дошло. Победничка страна је огрнула шињел лажног српског национализма, заједно са лажним десничарима и националистима, и наводно водила битке за историјске српске границе. Поражена страна се окренула називи либерализму и грађанском друштву по моделу Европске уније, при томе скинувши црвени шињел и огрнувши се плаво жутим, не схватајући да је напредак Европе био заснован на различитости, а не на унитарности. Наступило је време обмана, трагедије, нестанка Срба и Србије са простора на којима живе вековима, економија земље је тонула по моделу намерне неуспешности, пројектоване од стране западних сила, а за то време је буктао унутрашњи сукоб лажних националиста и либералних демократа европске провијенције. Свако ко није припадао овим матрицама лажи и самообмана, ма на ком положају био, врло брзо је гуран на маргине политичког и јавног живота Србије, јер није припадао кругу неокомунистичких наследника, очевима и деци, онима који су једини имали право да буду и знају све.

Зато се немојмо чудити да некадашње самозване војводе од Карлобага – Карловаца – Вировитице, нарко дружбеници и стручњаци за воду у коаксијалном каблу, после лажне борбе за Србе и Србију, чији је једини успех нестанак Срба са вековних огњишта, након доласка на власт, напрасно доживе идеолошко преобраћење и постану следбеници истих ЕУ идеја као и њихови дојучерашњи политички противници. После 26 година обмана, сви они су на истој страни. И заиста, за њих политика није истина и одговорност, не, она је лаж и обмана, средство за остварење личних снова просечних страначких вођа, чија је највећа снага у немању одговорности према сопственој земљи. Јер шта је за њих Србија и њен народ, ништа, пучина по којој се не таласа, која једино служи за обмањивање да је лажни ЕУ рај ту на дохват руке, данас и овде, само да се сачека још која година и петолетка муке, а потом свакоме према жељи, као у ЕУ... Машине ће све радити, земља ће се сама обрађивати, као у Европској Унији..., царство земаљског раја је ту, као у ЕУ..., а једина сврха народа српског ће бити да иде кроз беспуће за лажним вождом и кличе му, док он са тронутошћу буде примао похвале амбасадора и четвртих секретара, као у ЕУ...

У времену које следи, све ће урадити да се отпор обесмисли, противнике ће неокомунистички очеви и деца прогањати, надзирати, гурати на маргине, Српску православну цркву уништавати и изнова делити, владике бацати у блато медија који то више нису, демократске тековине обесмислити, Косово и Метохију продати, Републику Српску уништити, Србију распарчати на феуде локалних господара, економију земље и пољопривреду сатрети. Све ће учинити и нико им из ЕУ раја западних сила неће ништа рећи, чак штавише, хвалиће их и додељивати награде за успех у људском посрнућу. А они, озбиљни и замишљени, скупљених руку, са погледом тронутог, сваки дан ће поручивати да изгарају, не зарад себе, него зарад деце. Да све чине и све могу, зарад добра народа, и да при томе народ има само једну обавезу да буде ЕУ верујући и да будним оком балканског денунцијанта прати оне заостале и у ЕУ неверујуће, јер унутрашњи непријатељ не спава, не., него све чини да уруши улазак у лажни рај.

Време непочинства и владавине слуга западних господара је почело, дојучерашњи лажни противници су се сви окупили на заједничкој страни политике лажи. Обмане су нестале, сви су на једном месту и уједињени у своју ЕУ лаж, јер другачије није могло за њих ни бити, јер није ствар у идеји, вери, жељи за бољитком народа и Србије, не, то их и не

занима. Жеља је само једна, имати власт и ничим ограничену моћ, попут њихових неокомунистичких очева, да би сопствени бесмисао био прекривен ореолом страха од руке новог лажног вожда, на путу ка новој обмани Срба и Србије, која се зове рај Европске Уније.

Тешко је, и биће још теже, сада када се Србија по ко зна који пут вратила десетинама година у назад, али то није разлог да се мислећи део Србије преда и да ову нашу кућу коју су нам претци на раскрсници саздали, онима који долазе не предамо часнију и лепшу, од оне у коју нас гурају слуге на трпези ЕУ господара. Када је тако, онда морамо знати да свака српска генерација има своја искушења, а наше је да не поклекнемо у враћању Србије на пут напретка и самопоштовања, јер нам нико неће помоћи ако ми сами не будемо помогли себи, и будемо дозволили да нас предводе лажни вождови. А њих, самозванце који хвалисавост представљају као врлину, подсетио бих на безвременост стихова великог владике Петра II Петровића Његоша из Луче микрокозме:

Петар II Петровић Његош

*„У временом и бурном жилишту
човјеку је срећа непозната -
права срећа, за ком вјечно трчи;
он јој не зна мјере ни границе:
што се више к врху славе пење,
то је виши среће непријатељ.
Наша земља, мати милионах,
сина једног не мож' вјенчат срећом:
самовлацем кад постане њеним,
тад наздрави чашом Херкуловом.“*

Маја 2013-е

Написао:

Владимир Гвозденовић